

„האמריקאים מתביישים בלאומיותם -
ואתם מתגאים בזו שלכם!“

האיש שגנב את

המשלחת

ושתפקידו דומים ומקבלים החיל-השלום
האמריקאי. ארגון זה שולח משלחות של
רופאים מתנדבים לארצות מתפתחות וכל
מדינה הזקוקה לסייע רפואי באופן מהיר
ופתאומי.

הצנחנים לא צנחו

עבור יומיים נמסר לדויד כי נבחר
להשתתף, עם עוד 11 צנחנים ומארינס,
בחיל החלוץ של המשלחת שיצאה לפרו
כדי להכשיר את הקרקע לצוותת הרפואי
איים שיגיעו מאוחר יותר.

מספר דוד: „הגענו ללימה, בירת פרו,
בטיסת לילה. התקבלנו שם בכבוד לו זוכים
רק מלכים ונשיאים. נשיא פרו עצמו בא
לנמל-התעופה כדי לקבל את פנינו. נתנו לנו
כבסים את אחד המלונות המפוארים בעיר,
ומשם יצאנו בכל יום למיבצע.
„באשר למיבצע ההצלה עצמו — הוא

לא היה הכי מוצלח. היה שם באלאגן עצום
ואיש לא ידע מימינו ומשמאלו. יצאנו לי
טיסה הראשונה בה הצנחנו קבוצה ראשונה
של ארבעה איש באיזור רעידת האדמה, כדי
שזו תחפש אחר שטח מתאים לנחיתת מטו-
סים. איבדנו את הקשר עם קבוצה זו למ-
שך ארבעה ימים. אחר-כך הגיע תור הק-
בוצה שלי לצנוח. השלמתי כבר עם העוב-

דה שאשבור רגל או יד בשעת הצניחה,
או שאשאר תלוי על צוק או עץ. כי האר-
זור לא היה מתאים כלל לצניחות מסוג
זה. שעשיתי בעבר. אבל בסופו של דבר
לא יצא לי לצנוח. מסתבר כי לטיסים לא
היה דם להגיע עד לאיזור הרעש עצמו.
בלינו הזמן שעות באחור ולאזור הרעש
לא הגענו.

הצנחנים לא צנחו

דויד פילוסוף

נפרד בנמל-התעו-
פה של לוס-אנ-
ג'יס מידידיו לפני צאתו למסע העזרה לי-
פרו. למרות שהיה לו נסיון מועט בצניחה,
הציג פילוסוף עצמו כצנחן ותיק ומנוסה.

„במקום לצנוח עסקנו בפעולות אחרות.
טכנו מעל האיזורים שנפגעו והצנחנו להם
מהמטוסים ציוד ואספקה. מלמעלה נראה
הכל הרוס. בקושי אפשר היה להבחין בסי-
מני חיים. אבל זרקנו את החבילות למקור
מות שצינינו לנו. אי אפשר להגיד שזו היתה
עבודה נעימה, שכן טסנו בגובה רב והיינו
זקוקים כולנו למסיכות חמצן.
„היות ואני דובר ספרדית הפכו אותי
למתורגמן בין המשלחת לבין קציני הצבא
הפרואני שעסקו בפעולות ההצלה. הסתבר
כי כל אותם קולונלים יפים ומצוחצחים,
בעלי המדים המפוארים, הם חסרי תועלת.
בהרבה מקרים התקבל אצלנו הרושם שא-
נתנו מבקשים מהם לעשות לנו טובה ולתת
לנו לצוור לאותם אומללים, נפגעי הרעש.
„דבר אחר שלא מצא חן בעינינו היתה
העובדה שלצבא פרו יש יחידות קומנדו
משלי, צנתנים ומארינס. משום מה הם לא
מצאו לנכון להצניח את הצנחנים שלהם
באיזור רעידת האדמה ורצו דווקא שאנחנו
בצנח שם.
„היינו קמים כל בוקר בשעה שלוש לפ-
נות בוקר, יוצאים לשדה-התעופה ובמידה
ומזג-האוויר היה גות היינו יוצאים לטיסה.
את שאר הזמן בלינו בלימה „הביתה“.

אשת הנשיא היתה גרנשת

ה שחדהים את דוד פילוסוף במ-
יחד היתה העובדה שלמרות האסון
שפקד את המדינה, נמשכו חיי הלילה בלי-
מה, כאילו כלום לא אירע. „כל ערב הלכ-
נו לסעוד במסעדה מפוארת אחרת ואחר-כך
למזעזע לילה. במשך השבועיים שהייתי שם
הספקתי להיות ביותר מקומות. בילוי מא-
ישר בכל ימי חיי“.
רק אחרי שבועיים ניתנה לדוד פילוסוף
ההזדמנות להגיע אל איזור הרעש עצמו.
„הצלחנו להסתנן אל אחד המטוסים שיצא
לישטת, אחרי שהוכנו שם כבר שדות-תעופה.
אי-אפשר לתאר מה ראינו. זה היה מחזה
מוזעזע. הכל היה הפוך כאילו עבר על זה
בולדזור. הכי גורא היה מראה האנשים
ישושארו בחיים, ללא קורת גג, ולפעמים
גם ללא אף בן משפחה. ניסינו לעזור לאר-
ותם פליטים אומללים, שסירבו להיפרד מ-
מתיהם, ככל שיכולנו.
„שהינו בהרים כארבעה ימים ואחר-כך
חזרנו ללימה. קיבלנו שם מדליות ותעודות
כבוד והוקרה מנשיא פרו והעיתונות בפרו
הפכה אותנו לגיבורים לאומיים“.
כיצד הרגיש הצעיר הישראלי מיהוד כש-
אשת נשיא ארצות-הברית לחצה את ידו ?
„נראה לי“ אומר פילוסוף בהומור האופי-
יני לו, „שהיא היתה קצת נרגשת ללחוץ
את ידו של המתנדב העליו מארץ הקודש“.

הניצולים: שני ילדים פרואניים ליד חורבות ביתם שנהרס ג'דעש